

1. 11. 2006

ID: 44302

Odstranění vady žaloby

Usnesením obsahujícím výzvu k odstranění vad žaloby je třeba účastníku především sdělit, v čem spočívá vada jeho podání (např. že chybí označení žalovaného, údaj o tom, čeho se domáhá) nebo proč je podání nesrozumitelné či neurčité (např. že o osobě žalovaného uvedl takové údaje, na základě kterých nelze jednoznačně dovodit, kdo má být účastníkem řízení); poučit jej, jak je třeba doplnění nebo opravu podání provést (např. že v označení žalovaného je třeba doplnit údaje o uvedení místa jeho bydliště nebo pobytu, že název právnické osoby je třeba doplnit o označení její právní formy, že žalobní návrh je třeba formulovat tak, aby vymezení práv a jim odpovídajících povinností v něm obsažené bylo přesné a jednoznačné); stanovit mu lhůtu k odstranění vad podání (jde o lhůtu soudcovskou ve smyslu § 55 o.s.ř., která je zachována, byl-li posledního dne lhůty učiněn úkon u soudu nebo podání odstraňující vady podání odevzdáno orgánu, který má povinnost je doručit); poučit jej, že podání, kterým se zahajuje řízení, bude odmítnuto, jestliže podání nebude včas opraveno nebo doplněno (§ 43 odst. 2 o.s.ř.).

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 2068/2005, ze dne 24.8.2006)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně M. V., zastoupené advokátkou, proti žalované Mgr. H. K., advokátce, jako správce konkursní podstaty úpadce V., spol. s r.o., vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 19 Cm 18/2002, o dovolání žalobkyně proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. června 2003, č. j. 2 Cmo 283/2002-38, tak, že usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. června 2003, č.j. 2 Cmo 283/2002-38, a usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. dubna 2002, č.j. 19 Cm 18/2002-19, se zrušují a věc se vrací Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě dne 27.8.2001 se žalobkyně domáhala určení, že žalovaný je povinen „zaplatit náklady řízení a to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku“; že žalovaný je povinen „zaplatit žalobci částku: a/ částku 35.000,- Kč s 19% úrokem od 20.9.2000 b/ částku 200.000,- Kč s 19% úrokem od 20.9.2000 c/ částku 500.000,- Kč s 19% úrokem od 20.9.2000“; že žalovaný je povinen „zrušit povinnost zaplatit částku 6,672.800,- Kč, na dospělém příslušenství částku 1,050.380,01 Kč, a na náklady řízení v částce 308.928,- Kč“; že žalovaný je povinen „zrušit na vlastní náklady, zástavní smlouvy, včetně jejich výmazu u KÚ Š. uvedené v žalobě“ a že žalovaný je povinen „zrušit výzvu ze dne 13.8.2001 tak, aby součástí konkursní podstaty nebyly nemovitosti, pozemky a movitosti 788 13 V., zapsané na LV č. 175 u KÚ Š. a aby nebyly nijak zpeněženy“.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 22.10.2001, č.j. Nc 1086/2001-6 (19 Cm), vyzval žalobkyni, aby ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení tohoto usnesení „upřesnila (doplnila) své podání ze dne 24.8.2001... tak, aby bylo zřejmé: zda jím hodlala přihlásit své pohledávky vůči úpadci V., spol. s r.o., specifikované a vyčíslené v tomto podání, do konkurzu vedeného pod spis. zn. 20 K 60/99, a zda tudíž toto podání má být považováno za přihlášku uvedených pohledávek (§ 20 zákona o konkursu a vyrovnání č. 328/1991 Sb.) nebo zda jím hodlala podat návrh na pokračování v řízení o popřehých pohledávkách, které bylo zahájeno před prohlášením konkursu ve smyslu § 24 odst. 4 cit. zákona“. Současně žalobkyni poučil „ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 písm. d) a ustanovení § 20 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání“ a „ve smyslu ustanovení § 43 odst. 2 o.s.ř.“, že „nebude-li podání ve stanovené lhůtě řádně opraveno (doplněno) a nebude-li možné pro tento nedostatek pokračovat v řízení, soud podání odmítne“.

Žalobkyně reagovala na usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22.10.2001, č.j. Nc 1086/2001-6 (19 Cm), podáním ze dne 31.10.2001, obsahově shodným s podáním ze dne 24.8.2001.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 19.3.2002, č.j. 19 Cm 18/2002-12, poučil žalobkyni, že její „podání ze dne 24.8.2001 neobsahuje veškeré náležitosti dle ust. § 79 odst. 1 o.s.ř.“ a vyzval ji, aby „své podání opravila (doplnila) tak, že 1) doplní vylicení rozhodujících skutečností (§ 79 o.s.ř.) tak, aby bylo zřejmé, o co opírá svůj nárok na

zaplacení částky 35.000,- Kč, 200.000,- Kč, 500.000,- Kč s příslušenstvím (bod IV/2 podání označeného jako žaloba), jakou právní skutečností, případně jakým právním úkonem je nárok založen; 2) formuluje své nároky uvedené pod body IV/3, 4, 5 tak, aby bylo zřejmé, čeho se domáhá, a současně upraví žalobní petit tak, aby byl přesný, určitý, srozumitelný a vykonatelný; 2) doplní žalobní tvrzení k bodům IV/3, 4, 5 tak, aby bylo zřejmé, o co své nároky opírá“; současně žalobkyni poučil, že „nebude-li podání ve stanovené lhůtě řádně opraveno (doplněno) a nebude-li možné pro tento nedostatek pokračovat v řízení, soud podání odmítne“.

Žalobkyně reagovala na usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19.3.2002, č.j. 19 Cm 18/2002-12, podáním ze dne 28.3.2002, opět obsahově shodným s podáním ze dne 24.8.2001; své požadavky však rozšířila o rozhodnutí, že „žalovaný je povinen zrušit usnesení soudu o nařízení výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí Okresního soudu v Šumperku, ze dne 30.5.2000, č.j. E 2253/2000-7, 110/00 - nemovitosti a pozemky na parcele č. 247, 248, 249, 1865/2“, a že „žalovaný je povinen zrušit a zneplatnit veškerá zástavní práva k pozemkům a stavbě /našeho majetku/ dle LV č. 175 vedeného u Katastrálního úřadu v Š., včetně bodu č. 7 žaloby k č.j. 20 K 60/99 ze dne 24.8.2001, podané u Krajského soudu v Ostravě“.

Krajský soud v Ostravě poté usnesením ze dne 5.4.2002, č.j. 19 Cm 18/2002-19, „podání žalobkyně ze dne 24.8.2001“ odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl k závěru, že žalobkyně „ve stanovené lhůtě vytkené vady podání řádně neodstranila“ a že v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat“.

K odvolání žalobkyně a Josefa Vepřka Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 30.6.2003, č.j. 2 Cmo 283/2002-38, usnesení soudu prvního stupně potvrdil, odvolání Josefa Vepřka odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků, „ani odvolatel J. V.“, nemají právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Shodně se soudem prvního stupně vycházel ze závěru, že žaloba „žádná vylíčení rozhodujících skutečností neobsahuje“; že „nejsou uvedena žádná skutková tvrzení o tom, kdy měl závazkový vztah mezi účastníky vzniknout“; že „není možno ani posoudit otázku splnění podmínek řízení v dané věci ... a skutečnosti rozhodné pro správné vyměření soudních poplatků z návrhu na zahájení řízení“; že žalobkyně „na řádnou výzvu soudu nedoplnila žalobu, přičemž neodstraněné nedostatky žaloby jsou takového charakteru, že znemožňují další pokračování v řízení“.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 239 odst. 3 o.s.ř. Namítá, že „postup soudu prvního stupně nebyl správný“; že „nebyla dostatečně poučena, jak je třeba opravu nebo doplnění provést“; že „přestože bylo z jejích podání zcela evidentní, že problematice vůbec nerozumí a že není schopna sama ochránit své zájmy, nebyla soudem poučena ve smyslu ustanovení § 30 o.s.ř., ač se tak mělo stát“; že „řízení je postiženo vadou“ a že „nebylo naplněno ustanovení čl. 37 odst. 2 Listiny práv a svobod“. Navrhuje, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná uvedla, že „z podané žaloby nikdy nepochopila, pro co a z jakého důvodu je žaloba podávána, a to ani po jejím doplnění“ a navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání „zamítl“.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) a že jde o usnesení, proti kterému je podle ustanovení § 239 odst. 3 o.s.ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadené usnesení bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Dovolatelka v dovolání namítá, že „přestože bylo z jejích podání zcela evidentní, že problematice vůbec nerozumí a že není schopna sama ochránit své zájmy, nebyla soudem poučena ve smyslu ustanovení § 30 o.s.ř., ač se tak mělo stát“; že „řízení je postiženo vadou“ a že „nebylo naplněno ustanovení čl. 37 odst. 2 Listiny práv a svobod“. Tato námitka není opodstatněná.

Podle ustanovení § 5 o.s.ř. soudy poskytují účastníkům poučení o jejich procesních právech a povinnostech.

Podle ustanovení § 30 odst. 1 o.s.ř. účastníku, u něhož jsou předpoklady, aby byl soudem osvobozen od soudních poplatků (§ 138), předseda senátu ustanoví na jeho žádost zástupce, jestliže je to třeba k ochraně jeho zájmů. O tom, že může tuto žádost podat, je předseda senátu povinen účastníka poučit.

Podle ustanovení § 138 odst. 1 věta první o.s.ř. na návrh může předseda senátu přiznat účastníkovi zcela nebo zčásti osvobození od soudních poplatků, odůvodňují-li to poměry účastníka a nejde-li o svévolné nebo zřejmě bezúspěšné uplatňování nebo bránění práva.

Podle ustanovení § 5 o.s.ř. (v němž se promítá článkem 36 Listiny základních práv a svobod ústavně zaručené právo

účastníka na spravedlivý proces) je soud povinen poučit účastníky řízení o jejich procesních právech a povinnostech, t.j. o tom, jaká práva jim přiznávají a jaké povinnosti jim ukládají procesněprávní předpisy; právo účastníka, u něhož jsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, požádat soud o ustanovení zástupce (i z řad advokátů) k ochraně jeho zájmů, pak mezi jeho procesní práva nepochybně patří. Ani v rámci procesních předpisů však nejde o poučovací povinnost bezbřehou - potud, že by soud, např. na počátku řízení, seznámil účastníka se všemi jeho myslitelnými procesními právy a povinnostmi, bez zřetele k tomu, zda procesní situace, ve které by mohl svá procesní práva v řízení realizovat, vůbec nastane a bez ohledu na to, zda účastník projevuje vůli k realizaci procesního práva směřující. Podstatné je, aby se účastníku dostalo poučení v době, kdy je toho podle stavu řízení pro něj zapotřebí (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30.9.1998, sp. zn. 2 Cdon 813/97, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 40, roč. 1999).

Uvedené platí i pro poučení účastníka o právu požádat soud o ustanovení zástupce (i z řad advokátů) k ochraně jeho zájmů. Poučovací povinnost tu soud má ovšem jen, jedná-li se o účastníka, u něhož jsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a současně zjistí-li se v průběhu řízení, že pro ochranu práv a oprávněných zájmů takového účastníka je zapotřebí zástupce (v případě věci po skutkové a právní stránce složité i z řad advokátů).

V posuzovaném případě žalobkyně - jak z obsahu spisu vyplývá - v průběhu řízení před soudy obou stupňů své osvobození od soudních poplatků nenavrhla (srov. § 138 o.s.ř.); naopak z jejího podání ze dne 1.11.2001 je zřejmé, že s placením soudních poplatků byla srozuměna (uvedla „soudní poplatky ... zkompenzujte proti mým pohledávkám“). Ani z obsahu spisu nevyplývají jakékoli skutečnosti, které by v průběhu řízení před soudy obou stupňů odůvodňovaly závěr, že žalobkyně je osobou, u níž by přicházelo v úvahu osvobození od soudních poplatků. Soudy obou stupňů proto nepostupovaly nesprávně (vadně), když žalobkyni neposkytly poučení o právu požádat soud o ustanovení zástupce.

Dovolatelka v dovolání dále namítá, že „nebyla dostatečně poučena, jak je třeba opravu nebo doplnění žaloby provést“. Tato námitka je opodstatněná.

Podle ustanovení § 42 odst. 4 o.s.ř. pokud zákon pro podání určitého druhu nevyžaduje další náležitosti, musí být z podání patrné, kterému soudu je určeno, kdo je činí, které věci se týká a co sleduje, a musí být podepsáno a datováno. Je-li účastník zastoupen advokátem, může být podpis advokáta nahrazen otiskem podpisového razítka, jehož vzor byl uložen u soudu, kterému je podání určeno. Podání je třeba předložit s potřebným počtem stejnopisů a s přílohami, tak, aby jeden stejnopis zůstal u soudu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis, jestliže je to třeba.

Podle ustanovení § 43 odst. 1 o.s.ř. předseda senátu usnesením vyzve účastníka, aby bylo opraveno nebo doplněno podání, které neobsahuje všechny stanovené náležitosti nebo které je nesrozumitelné nebo neurčité. K opravě nebo doplnění podání určí lhůtu a účastníka poučí, jak je třeba opravu nebo doplnění provést.

Podle ustanovení § 43 odst. 2 o.s.ř. není-li přes výzvu předsedy senátu podání řádně opraveno nebo doplněno a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat, soud usnesením podání, kterým se zahajuje řízení, odmítne. K ostatním podáním soud nepřihlíží, dokud nebudou řádně opravena nebo doplněna. O těchto následcích musí být účastník poučen.

Podle ustanovení § 79 odst. 1 a 2 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh. Návrh musí kromě obecných náležitostí (§ 42 odst. 4 o.s.ř.) obsahovat jméno, příjmení a bydliště účastníků (obchodní firmu nebo název a sídlo právnické osoby, označení státu a příslušné organizační složky státu, která za stát před soudem vystupuje), popřípadě též jejich zástupců, vylíčení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se navrhovatel dovolává, a musí být z něj patrné, čeho se navrhovatel domáhá. Ve věcech vyplývajících z obchodních vztahů musí návrh dále obsahovat identifikační číslo právnické osoby, identifikační číslo fyzické osoby, která je podnikatelem, popřípadě další údaje potřebné k identifikaci účastníků řízení. Tento návrh, týká-li se dvoustranných právních vztahů mezi žalobcem a žalovaným (§ 90 o.s.ř.), se nazývá žalobou. Žalobce (navrhovatel) je povinen k návrhu připojit listinné důkazy, jichž se dovolává.

Žaloba je podání, kterým se zahajuje řízení před soudem. Žaloba musí obsahovat kromě obecných náležitostí podání uvedených v ustanovení § 42 odst. 4 o.s.ř. mimo jiné vylíčení rozhodujících skutečností a musí z ní být patrné, čeho se žalobce domáhá (srov. § 79 odst. 1 o.s.ř.).

Žaloba je neúplná, neobsahuje-li všechny zákonem stanovené náležitosti. Nesrozumitelná je žaloba tehdy, jestliže z hlediska způsobu vyjádření žalobce nelze dovodit, zda vůbec obsahuje náležitosti žaloby, jaké náležitosti žaloby jsou v ní uvedeny a zda jsou v ní uvedeny všechny potřebné náležitosti. Nejsou-li uvedené náležitosti žaloby nebo některé z nich přesně a jednoznačně vyjádřeny z hlediska jejich obsahu (z hlediska toho, jak mají být po stránce obsahové v

souladu se zákonem vylíčený), je žaloba neurčitá.

Rozhodujícími skutečnostmi se ve smyslu ustanovení § 79 odst.1, věty druhé, o. s. ř. rozumí údaje, které jsou zcela nutné k tomu, aby bylo jasné, o čem a na jakém podkladě má soud rozhodnout. Žalobce musí v žalobě uvést takové skutečnosti, kterými vylíčí skutek (skutkový děj), na jehož základě uplatňuje svůj nárok, a to v takovém rozsahu, který umožňuje jeho jednoznačnou individualizaci, tedy vymezit předmět řízení po skutkové stránce. Vylíčením rozhodujících skutečností v žalobě plní žalobce též svoji povinnost tvrzení, uloženou mu ustanovením § 101 odst. 1 písm. a) o.s.ř. Neuvede-li žalobce v žalobě všechna potřebná tvrzení, nejde o vadu žaloby, jestliže v ní vylíčil alespoň takové rozhodující skutečnosti, kterými byl vymezen předmět řízení po skutkové stránce; povinnost tvrzení může žalobce splnit i dodatečně (při přípravě jednání nebo při jednání před soudem prvního stupně).

Údaj o tom, čeho se žalobce žalobou domáhá (tzv. žalobní petit), musí být přesný, určitý a srozumitelný. Soud musí za řízení zcela přesně vědět, o čem má jednat a rozhodnout, neboť nesmí - s výjimkou případů uvedených v ustanovení § 153 odst.2 o.s.ř. - účastníkům přiznat jiná práva a uložit jim jiné povinnosti, než jsou navrhovány. Kdyby žalobce nevymezil v žalobě žalobní petit nepřesně, neurčitě nebo nesrozumitelně, převzetí takového petitu do výroku soudního rozhodnutí by mělo za následek, že by rozhodnutí soudu nebylo (z materiálního hlediska) vykonatelné. Přesný, určitý a srozumitelný žalobní petit není jen vyjádřením formálních náležitostí žaloby, ale je zcela nezbytným předpokladem pro to, aby soudní rozhodnutí bylo (z materiálního hlediska) vykonatelné a aby tak nastaly právní účinky, které žalobce zahájením řízení sledoval.

Požadavek, aby ze žaloby bylo patrné, čeho se žalobce domáhá, současně nelze vykládat tak, že by žalobce byl povinen učinit soudu návrh na znění výroku jeho rozsudku. Ustanovení § 79 odst.1 věta druhá o.s.ř. žalobci neukládá (například na rozdíl od ustanovení § 71 odst.1 písm.f) zákona č. [150/2002](#) Sb., správní řád soudní) formulovat návrh výroku rozsudku soudu, ale jen to, aby ze žaloby bylo patrné, čeho se domáhá. Žalobce uvede, čeho se domáhá, i tehdy, jestliže v žalobě přesně, určitě a srozumitelně označí (tak, aby to bylo možné z obsahu žaloby bez pochybností dovodit) povinnost, která má být žalovanému uložena rozhodnutím soudu (požaduje-li ve smyslu ustanovení § 80 písm.b) o.s.ř., aby bylo rozhodnuto o splnění povinnosti, která vyplývá ze zákona, z právního vztahu nebo z porušení práva), nebo způsob určení právního vztahu, práva nebo právní skutečnosti (požaduje-li ve smyslu ustanovení § 80 písm.c) o.s.ř. nebo podle zvláštních právních předpisů určení, zda tu právní vztah, právo nebo právní skutečnost je či není). Požaduje-li žalobce peněžité plnění, musí být z žaloby patrné také to, jakou částku mu žalovaný má zaplatit; nemůže-li žalobce svůj peněžitý nárok přesně vyčíslit, musí jej uvést alespoň v přibližné výši.

Je-li žalobní petit přesný, určitý a srozumitelný, soud neporuší ustanovení § 155 odst.1 o.s.ř. nebo ani jiné zákonné ustanovení, jestliže použitím jiných slov vyjádří ve výroku rozhodnutí stejná práva a povinnosti, kterých se žalobce domáhal. Pouze soud rozhoduje, jak bude formulován výrok jeho rozhodnutí; případným návrhem žalobce na znění výroku rozhodnutí přitom není vázán. Při formulaci výroku rozhodnutí soud samozřejmě musí dbát, aby vyjadřoval (z obsahového hlediska) to, čeho se žalobce žalobou domáhal; překročit žalobu a přisoudit něco jiného nebo více, než čeho se žalobce domáhal, může jen tehdy, jestliže řízení bylo možné zahájit i bez návrhu nebo jestliže z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky (§ 153 odst.2 o.s.ř.).

Neobsahuje-li žaloba všechny stanovené náležitosti nebo je-li neurčitá nebo nesrozumitelná, předseda senátu usnesením žalobce vyzve, aby žalobu doplnil nebo opravil, určí mu k tomu lhůtu a poučí jej, jak je třeba doplnění nebo opravu provést (srov. § 43 odst.1 o.s.ř.).

Usnesením obsahujícím výzvu k odstranění vad žaloby je tedy třeba účastníku především sdělit, v čem spočívá vada jeho podání (např. že chybí označení žalovaného, údaj o tom, čeho se domáhá) nebo proč je podání nesrozumitelné či neurčitě (např. že o osobě žalovaného uvedl takové údaje, na základě kterých nelze jednoznačně dovodit, kdo má být účastníkem řízení); poučit jej, jak je třeba doplnění nebo opravu podání provést (např. že v označení žalovaného je třeba doplnit údaje o uvedení místa jeho bydliště nebo pobytu, že název právnické osoby je třeba doplnit o označení její právní formy, že žalobní návrh je třeba formulovat tak, aby vymezení práv a jim odpovídajících povinností v něm obsažené bylo přesné a jednoznačné); stanovit mu lhůtu k odstranění vad podání (jde o lhůtu soudcovskou ve smyslu § 55 o.s.ř., která je zachována, byl-li posledního dne lhůty učiněn úkon u soudu nebo podání odstraňující vady podání odevzdáno orgánu, který má povinnost je doručit); poučit jej, že podání, kterým se zahajuje řízení, bude odmítnuto, jestliže podání nebude včas opraveno nebo doplněno (§ 43 odst. 2 o.s.ř.).

Není-li přes výzvu předsedy senátu žaloba opravena nebo doplněna a nelze-li pro tento nedostatek v řízení pokračovat, soud usnesením žalobu - jak výše uvedeno - odmítne, jestliže žalobce byl o tomto následku poučen (srov. § 43 odst.2 o.s.ř.).

V posuzovaném případě soud prvního stupně vyzval žalobkyni k odstranění vad žaloby usneseními ze dne 22.10.2001, č.j. Nc 1086/2001-6 (19 Cm), a ze dne 19.3.2002, č.j. 19 Cm 18/2002-12. Tato usnesení (každé zvlášť i obě dohromady) však náležitosti řádné výzvy k odstranění vad žaloby nesplňují. Žalobkyně jimi totiž byla pouze obecně vyzývána, aby „doplnila vyličení rozhodujících skutečností tak, aby bylo zřejmé, o co opírá svůj nárok“; aby uvedla „jakou právní skutečností, případně jakým právním úkonem je nárok založen“; aby formulovala „své nároky tak, aby bylo zřejmé, čeho se domáhá“; aby upravila „žalobní petit tak, aby byl přesný, určitý, srozumitelný a vykonatelný“ atd. Žádným z citovaných usnesení však nebylo - způsobem shora popsáním - žalobkyni konkrétně vysvětleno, v čem spočívají vady jejího podání, proč soud považuje její podání za neúplné, nesrozumitelné či neurčité a nebyla poučena, jak má podání doplnit nebo opravit (srov. usnesení nejvyššího soudu ze dne 20.10.1998, sp.zn. 21 Cdo 60/98, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 36, ročník 1999; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.8.2003, sp.zn. 21 Cdo 909/2003, uveřejněné v časopise Soudní judikatura pod č. 152, ročník 2003; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.5.2003, sp.zn. 29 Odo 186/2002, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 1, ročník 2004; usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20.4.2001, sp.zn. 16 Co 167/2001, uveřejněné v časopise Soudní judikatura pod č. 50, ročník 2002).

Protože - jak z výše uvedeného vyplývá - podmínky pro odmítnutí žaloby ve smyslu ustanovení § 43 odst. 2 o.s.ř. v posuzovaném případě nebyly splněny, není usnesení odvolacího soudu správné. Nejvyšší soud České republiky je proto zrušil, a vzhledem k tomu, že důvody pro zrušení usnesení odvolacího soudu platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil i usnesení soudu prvního stupně a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem, § 243b odst. 3 věta druhá o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Procesní společenství účastníků](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Odpovědnost za škodu](#)
- [Konkurs \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oddlužení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Význam řízení](#)
- [Vzájemné plnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Věcná příslušnost](#)